

gen Andens Haand. Det er dette, troer jeg, der har været Udvalgets Tanke, og jeg troer altsaa, at den hele Retteelse, der bør stee i dets Affattelse af § 3, er den, at det der udtrykkelig siges, at, hvad den gaaer ud paa, er at lade Forældelsesfristen i et vist enkelt Tilfælde løbe fra en tidligere Tid, medens den nye Lov forresten er at forstaae om en Forældelsesfrist, der først løber fra Lovens Dato.

Ordføreren: Jeg troer, at den hele Forhandling, der har fundet Sted, vidner om, at det medfører en vis Fare at gjøre Brud paa almindelige Retsprinciper, og at det kan være uanselig at forene Undtagelser med en almindelig gjældende Regel. Jeg kan iøvrigt i alt Bæstentligt henholde mig til, hvad det ærede Medlem af Udvalget, der nu satte sig, (Madvig) har anført. Sagen er utvivlsomt den, at efter almindelige Regler kan ingen Lov have Retsvirkomhed førend fra sin Udstedelsesdag. Saaledes har Udvalget derfor ogsaa forstaaet Lovforslagets §§ 1 og 2, og det har altsaa meent, at, naar der fra dette almindelige Princip skulde gjøres en Undtagelse, saa maatte det ogsaa særlig træde frem. Det er blevet bemærket af det ærede 7de kongevalgte Medlem (Ussing), at der ikke var Overensstemmelse mellem Udvalget og Concipiisten af Lovforslaget med Hensyn til Forstaaelsen af dets §§ 1 og 2. Jeg vil dertil svare, at der muligt har været en saadan Uoverensstemmelse paa et tidligere Tidspunkt. Saaledes som Lovforslaget forelaa fra den høitærede Finantsministers Side, er det vistnok muligt, at hans Tanke har været den, at Præscriptionen efter § 1 allerede skulde kunne betragtes som løbende, forinden Loven traadte i Virksomhed, saaledes at den i Virkeligheden kunde være fuldt udløben allerede den samme Dag, da Loven traadte i Kraft, saa at altsaa Præscriptionen samtidig hermed var affluttet. Men, efter hvad den høitærede Minister idag selv har udtalt, er han idetmindste nu gaaet over til den efter min og Udvalgets Mening principrigtige Fortolkning af §§ 1 og 2, nemlig den, som ligger i Lovens Bæsen i Almindelighed, at de kun tale med Retsmyndighed fra det Dieblif af, at de ere emanerede, hvor-

efter altsaa de 20 Aar slet ikke kunne være begyndte at løbe, men først tage deres Begyndelse ved Lovens Emanationsdag. Den høitærede Finantsminister har med god Grund sagt, at dette jo vil fremgaae aldeles klart af § 3, saaledes som denne er foreslaaet affattet fra Udvalgets Side; thi ellers vilde Slutningsordene i dette Forslag unægtelig være meningsløse. Der er altsaa nu fuld Overensstemmelse om Forstaaelsen mellem Finantsministeren og Udvalget. Det er jo muligt, at det kan lykkes at give Bestemmelsen om den foreslaaede Lovs tilbagevirkende Kraft i enkelte Undtagelsestilfælde et klarere Udtryk, end det er Tilfældet i Udvalgets Forslag til § 3; men Sagen er uanselig. Den høitærede Finantsminister har tilligemed Udvalget omhyggelig søgt at faae et correct Udtryk for denne Undtagelse fra de almindelige Principer; men hidtil er det maaskee altsaa ikke ganske lykkedes. Udvalget skal naturligvis tage denne Sag under Overveielse igjen, og jeg haaber da, at det vil lykkes at redde Principerne, men dog alligevel at komme den praktiske Træng, som maatte vise sig til et lille Brud paa Principerne, til Hjælp.

Da ikke flere begjærede Ordet, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

1) Endringsforslag af Udvalget til § 1:

§ 6te Linie forandres „5“ til „3“.

vedtoges eenstemmig med 50 Stemmer.

2) Lovforslagets § 1, der med den vedtagne Endring var saalydende:

Lovgivningens almindelige Regler om Gjældsbreves Forældelse i 20 Aar skulle ogsaa være anvendelige paa Statsforfkrivninger, hvad enten disse ere forsynede med Renteanviisninger (Coupons) eller ikke. Til Forældelsen af en med Renteanviisninger forsynet Statsforfkrivning udfordres dog ikke alene, at ingen til den hørende Renteanviisning for de sidste 20 Aar er fremkommen til Indløsning, og at Forfkrivningen heller ikke paa anden Maade er holdt i Kraft; men der skal tillige være forløbet 3 Aar efter den Rentetermin,